

จากใจคุณครูไม่ใหญ่

...แต่เดิมนั้น ที่คิดตั้งโรงเรียนอนุบาล
ฝึนในฝืนวิทยา ก็เพราะเห็นว่า ตัวเองอายุ
เยอะแล้ว เวลาข้างหน้าก็เหลือน้อยเต็มที
มีความรู้อะไร ก็จะมาแบ่งปันให้กับลูกๆ
ทุกคน ทั้งความรู้ที่ได้ศึกษาเรียนรู้มาจาก
พระไตรปิฎกบ้าง จากคุณยายอาจารย์ฯ บ้าง
โดยเฉพาะที่สำคัญที่สุด คือจากวิชาธรรมกาย
ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนี
(สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย
ท่านได้ถ่ายทอดผ่านคุณยายอาจารย์ฯ

อีกประการ คือ ต้องการที่จะตอบแทน
ลูกๆ ทุกคน ที่ได้ให้ข้าว ให้น้ำ ให้อาหาร
เป็นกำลังแก่ครูไม่ใหญ่เอง และแก่ลูกพระ
ลูกเณรทั้งหลาย ทำให้มีเรี่ยวมีแรงในการ
ศึกษาธรรมวินัยของพระลัทธิลัทธิพุทธเจ้า

อีกเหตุผลหนึ่ง คือ ช่วงนี้คนยังเข้าใจ พระพุทธศาสนาคลาดเคลื่อนกันไปเยอะ โดยเฉพาะหลักสำคัญเกี่ยวกับเรื่องกฎแห่งกรรมซึ่งไม่ค่อยนำมาพูดกัน จนกระทั่งเป็นเหตุทำให้เกิดความรู้สึกละเลยเกี่ยวกับเรื่องกฎแห่งกรรม หรือกฎแห่งการกระทำ ทั้งทางกาย วาจา ใจ ซึ่งเป็นกฎของเหตุและผล คือ ประกอบเหตุอย่างนี้จะต้องมีผลอย่างนั้น มีผลในปัจจุบันอย่างนี้ก็เพราะได้ประกอบเหตุในอดีตอย่างนั้น

ความเชื่อหรือความเข้าใจในสิ่งเหล่านี้ได้ลดลงไปเรื่อยๆ เพราะว่าเหตุผลบางอย่างไม่ปรากฏทันตา หรือเหตุผลบางอย่างที่ปรากฏอยู่ในปรโลก ก็ไม่อาจที่จะไปรับรู้ไปเห็นกันได้ เพราะว่าไม่ให้โอกาสตัวเองในการศึกษาเรียนรู้ แต่ถ้าให้โอกาสตัวเองทุกคนก็สามารถเรียนรู้ได้ ยกเว้นคนบ้าคนตายเท่านั้น ด้วยแรงบันดาลใจหลายๆ อย่างเหล่านี้ จึงทำให้เปิดโรงเรียนนี้ขึ้นมา

อีกทั้งก็มีความสุขทุกครั้ง ที่ได้มาทำ
หน้าที่เป็นครูไม่ใหญ่ ได้มาถ่ายทอดความรู้
ตรงนี้ ทั้งๆ ที่แต่เดิมที่เข้าวัดปฏิบัติธรรม
กับคุณยายอาจารย์ฯ ท่านมุ่งในการปฏิบัติ
ธรรมเป็นหลัก

โดยอรรถาศัยส่วนตัวของครูไม่ใหญ่นั้น
จะตรงข้ามกับภาพที่เห็นในโรงเรียน คือ
จะชอบเจียบๆ ชอบอยู่ตามลำพัง คุณยาย-
อาจารย์ฯ ท่านก็มีอรรถาศัยเช่นนี้เหมือนกัน
คือ มักน้อย สันโดษ ไม่คลุกคลีด้วยหมู่คณะ
ยินดีปลีกจ้ายตามมีตามได้ ท่านก็พำสอน
อย่างนี้เรื่อยมา และได้ปฏิบัติตามโอวาท
ของท่านเป็นเวลากว่า ๓๐ ปี คือ จะชอบ
อยู่ตามลำพัง อย่างมากก็เจอในช่วงวันอาทิตย์
ต้นเดือนกับวันอาทิตย์ธรรมดา ที่ออกมา
ชวนลูกๆ ทั้งหลายปฏิบัติธรรมเป็นหลัก
ส่วนใหญ่ก็จะชวนหมู่คณะส่วนหนึ่ง ไป
ปฏิบัติธรรมบนดอยสุเทพ เพราะว่าอากาศดี

และกวีเวก มีปา มีเขา นั่นคืออรรถาภัยที่
ชอบอย่างนั้นมาก ถ้าจะให้เลือก ก็อยากจะ
กลับไปมีชีวิตเจียบๆ อย่างนั้น

แต่ว่าเมื่อกาลเวลาผ่านมา จนกระทั่ง
อายุเยอะแล้ว ก็คิดอย่างที่ได้เล่าให้ฟัง
ข้างต้น จึงได้เริ่มฝึกหัดสอน เป็นการ
ฝึกหัดเทศน์สอนจริงๆ แต่จะให้เทศน์แบบ
พระผู้ที่มีความชำนาญ เป็นบัณฑิตนักปราชญ์
ในทางพระพุทธศาสนา ก็ทำไม่ได้ เพราะว่า
ภูมิรู้ภูมิธรรมก็จบแค่นักธรรมตรี แม้จะ
อ่านพระไตรปิฎกตั้งแต่ตอนที่ยังเป็น
นักเรียน ยังไม่เข้ามหาวิทยาลัย มันก็ ๔๐
กว่าปีผ่านมาแล้ว แต่เวลาส่วนใหญ่จะใช้
อยู่กับการปฏิบัติธรรม เพราะฉะนั้น จึง
ไม่กล้าเปิดเป็นโรงเรียนมัธยม เป็น
วิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัยต่างๆ เหล่านั้น
เอาแค่ๆ เป็นโรงเรียนอนุบาลฝันในฝัน
วิทยา เพื่อจะได้ง่ายต่อการสอน การ

แนะนำ การพูด การคุย เพราะไปสังเกต
โรงเรียนอนุบาลทั่วๆ ไป เขาก็ง่ายๆ
เพราะนักเรียนอนุบาล ก็คือเด็ก มีเพลง
มีภาพ มีพูด ซึ่งคุณครูท่าน ก็ไปยืนอยู่หน้าชั้น
ดูนักเรียนบ้าง ชมกันบ้าง ก็ว่ากันไป ชอบ
อย่างนี้ จึงได้เปิดเป็นโรงเรียนอนุบาลฝันใน
ฝันวิทยา

ก็เป็นบุญที่ว่า ตั้งแต่เปิดโรงเรียนมา
พลาดพลั่งอะไรไป ก็ยังไม่ได้รับการติติง
จากนักปราชญ์ในทางพระพุทธศาสนาเลย
ก็ยิ่งทำให้มีกำลังใจฝึกสอนกันต่อไป แม้
กระทั่งปัจจุบันนี้ ก็ยังฝึกสอนอยู่ และจะ
ฝึกกันต่อไป

แม้ยังมีอะไรขลุๆ ขลักๆ กันอยู่
แต่ก็ได้กำลังใจจากนักเรียนอนุบาลฝันในฝัน
วิทยาที่คอยส่งยิ้มผ่านทางหน้าต่างบ้าง ใน
โรงเรียนบ้าง คอยเป็นกองเชียร์ ทำให้มี
เรี่ยวแรง ที่จะพัฒนาปรับปรุงการสอนเพิ่ม
ขึ้น จากเริ่มต้นฟังทางโทรศัพท์ก็พัฒนา

มาเป็นอินเทอร์เน็ต จนเปลี่ยนมาเป็น
จานดาวธรรม จากภาพหลายๆ ก็เริ่มมีภาพ
เคลื่อนไหว และก็นำเรื่องราวที่**ฝันเป็นดู**
เป็นตะมาเล่าให้ฟัง ตั้งใจจะให้ฟังเป็นนิยาย
ปรัมปรา แต่ว่าเป็นนิยายที่มีคติธรรม

ได้รับความร่วมมือจากเจ้าของ Case
Study ที่ได้กรุณาเล่าเรื่องราวชีวิตของตัวเอง
มาเป็นธรรมทานแก่เพื่อนนักเรียน ก็ได้
สอนกันมาอย่างนี้ ใช้คำว่า พูดคุยกันมากกว่า
เพราะว่านักเรียนมีอยู่ชั้นเดียว แล้วก็
ทุกเพศทุกวัย และก็มีศาสนิกอื่นๆ ทั้ง
นอกจากมาเป็นนักเรียน มาฟังธรรม ยังมา
ปฏิบัติธรรมแล้วก็เข้าถึงธรรม และมาสร้าง
มหาทานบารมีร่วมกัน โดยลืมนกันไปชั่ว
ขณะว่า แต่เดิมนั้น ตนเองเริ่มต้นชีวิต
จากคำสอนใด และได้มาศึกษาความรู้
สากล กันอย่างนี้เรื่อยมา

จาก Case Study ที่ผ่านมา กับ
เรื่องราวต่างๆ ซึ่งทยอยเล่ากันไป ก็ทำให้

เกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของนักเรียน
บ้างก็เปลี่ยนแปลงอย่างยิ่งใหญ่ บ้างก็
ค่อยๆ เปลี่ยนแปลง และเสียงเหล่านี้
สะท้อนกลับมาที่ครูไม่ใหญ่ ทำให้มีความปลื้ม
ปีติยินดีกับการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น
ของนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาทั่วโลก

จากเดิมที่เคยติดเหล้า ติดบุหรี่
เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก็เลิก เคยติดการ
พนันก็เลิก เคยประกอบมิชฉาอาชีพะโดย
ไม่รู้ตัวว่ามันเป็นสิ่งที่ทำให้ไปอบาย ก็
เลิกได้ ที่ชี้เกียจนั่งธรรมะก็ขยันขึ้น จาก
ครอบครัวรอบอ้าวก็เป็นครอบครัวอบอุ่น
ลูกๆ อยู่ในโอวาทเป็นเด็กเก่งและดี ที่ไม่
เคยรู้จักการทำบุญก็เริ่มทำบุญ ที่ทำบุญ
ตามอารมณ์ก็เปลี่ยนมาเป็นสม่ำเสมอ ที่ทำ
ตามกำลังก็มาเต็มกำลัง

การเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ คือ
สิ่งที่ทำให้ครูไม่ใหญ่ชื่นใจมากๆ และทำให้
มีเรี่ยวมีแรงสอนกันต่อไป...

๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

